

Edip Cansever

Azt mondaná erre kékség

*Amikor éppen felébreszt
A világ összes szokása közül
Egyet szeretek a legjobban
Amikor a természet egy gránátalmát szel és ad neked
Darabonként fognám kezemben
A boldogság könnyei mondanám erre*

*Egy darabig nézzük egymást
Miután éppen felébredek
Olyan ez velem mint a költészet
Éppen előttem megíratlanul
Folyamatosan élesedik agyamban.*

*Mikor úgy nézlek hogy mindent elfelejtek
Akkor is a világ összes útján haladsz
Elterjedsz a tömegben
Nem egyszerűen elterjedsz
A legnagyobb, legellenállhatatlanabb szerelemnek kell mondani.*

*Hiányt gerjesztesz, annyi vagy amennyit elérsz
De még inkább létezővé válsz naponta
Érett gyümölcsként nevensz idővel
Nem egy asszony vagy, nem is egy személy
Egy madár azt mondaná erre kékség.*

Edip Cansever (1928–1986) isztambuli költő, író; a gimnázium elvégzése után a Nagy Bazár egy szőnyegboltjában dolgozott egészen 1976-ig, ami után már csak írással foglalkozott. Az összeállításban szintén szereplő Cemal Süreýával együtt a török irodalomtörténeti meghatározás szerint a „Második Új” generációjához tartozik, amely az Orhan Veli fémjelezte Első Újból táplálkozva, részben annak ellenében jött létre. Ezt a generációt a (neo)avantgárd és a szimbólumok felé való közeledés jellemzi, mintegy szakítva a korábbi generáció direkt köznyelvi és világosságra törekvő nyelvviségével a nyelv mélyebb rétegeinek feltárására vállalkozik, az értelmetlenséget is védve, amennyiben a vers egysége nem csorbul és utat nyit új értelmek felé.

Szóllóssy Balázs fordítása